

Виходить у Львові
що днія (крім неділь і
гр. кат. съват) о 5-їй
годині по полудні.

Редакція і
Адміністрація: улиця
Чарнецького ч. 12.

Письма приймаються
лиш франковані.

Рукописи
звертаються лише на
окреме жадання і за зло-
женем оплати поштової.

Рекламації
незапечатані вільно від
оплати поштової.

НАРОДНА ЧАСОПІСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Росийско-японська війна.

Немає ще сумніву, що прикро положення в Порт Артурі спонукало росийську флоту зважитися на послідній крок і старатися за всяку ціну переломити японську блокаду — з яким успіхом, се поки що не дастися ще спінити, бо немає доказів вістей; але вже з тих, які досі наспілі, можна здогадувати ся, що наміри Росіян коли не зовсім, то бодай в значній частині не удалися. Бюро Райтера доносить в сій справі з Токіо: Огонь японських батерій над берегом під Портом Артура (здається з гори званої „Більш Вовком“, що знаходиться межах західними фортаами Суншань, а західним побережем півострова Квантун) змусив росийську флоту виплисти на широке море. Адмірал Того зараз її заатакував, а битва морська, яка внаслідок того настала, тривала через цілу ніч. Японські торпедовці виконали кілька атаків на флоту росийську, а відтак флота японська відступила ся, лишивши на сторожі під Порт Артуром один авіозовець. Як раз той корабель дав знати, що по битві росийські панцирники „Ретвізан“ і „Победа“ вернулися до пристані. Адмірал Того не доносить ані о висліді борби, ані о стратах.

Друга депеша з Токіо каже знов: Всілякі депеші, які тут наспілі з Талієнвану (Дальнего), підтверджують, що росийська ескадра виплила оногди (в середу) по полудні в Порт Артура. Розпочала ся заважта борба на морі, котра тривала до вечера. Японські контраторпедовці заатакували вночі флоту росийську а досвіта видко було, як „Ретвізан“ і „Победа“ уступали в поля борби.

Із сих вістей виходить насамперед, що безпосередньо по тім, як лише росийська флота виплила на широке море, розпочала ся битва. Не можна припускати, що росийська флота сама шукала битви; она здається пробовала перекрасти ся через японську блокаду і мабуть в тій цілі виплила по полудні, щоби опісля плисти безпечніше нічною порою. Що она хотіла перекрасти ся, на то вказує і той факт, що з нею плив шпитальний корабель „Монголія“ з жінками і дітьми. Японці однакож спостерегли ще в пору росийську флоту і розпочали ся битва. Що тепер стало ся, годі знати. Наведена повісше телеграма з Токіо каже насамперед, що битва тривала аж до вечера, а відтак знов: Японські контраторпедовці заатакували вночі флоту росийську.... Виходило б з того, що відбулися якісь дві битви, одна по полудні а друга вночі, або що японська

флота по битві гнала за втікаючою флотою росийською і вночі її заатакувала.

З наспівших нині вістей можна би згадувати ся, що або Японці розбили флоту росийську і лише кілька її кораблів воєнних змогли склонити ся до неутральних портів, або що частина росийської флоти дійстно втекла а другі або дісталися в руки Японців, або склонили ся, як вже сказано, до неутральних портів. Бюро Райтера доносить нині з Чіфу:

Прибувши тут контраторпедовець „Решітельний“ розбросив на прохід хінського адмірала. Мабуть всі великі кораблі росийські дісталися поза блокаду японську з війкою „Бояна“. Судна ті перестрілювалися на широкій морі з японськими на дальню віддалі. Сеї ночі запалили два японські контраторпедовці з погашеними сівітлами до тутошнього порту і задержали ся у віддалі чверть мілі від росийського контраторпедовця „Решітельний“. О 4 год. рано відділ японських вояків вступив серед карабінового огню на розброєний корабель, при чому зранено якогось Росіянина. Кількох Росіян вискочило на берег. Досвіта видко було, як третій японський контраторпедовець виплив в порту і тягнув за собою на лині „Решітельного“. За ними плили два другі японські контраторпедовці. Японський а-

18)

Панна з почти.

(З німецького — Артура Ахляйтмера).

(Дальше).

Тепер забрав слово прокуратор і заявив, що вносить проти барона обжаловане о намову до злочину ущодження тіла, наслідком чого буде заряджене окреме дохodжене.

Барон здрігнувся немов вражений громом. Протест оборонця відкинено.

Кастуль зіпрів, коли пізнав наслідки свого зіяння як фахового знатока. Але хто бувби подумав, що барон відав просто наказ стріляти на лісних володіннях вибуховими кулями! О тім годі сумнівати ся, що такий наказ був! Судьба ступає своєю дорогою.

Розправа против лісничого Антона скінчила ся. Під конець розправи він перестав винирати ся і признається, що вложив нарочно до цієї вибухової кулю; в лівій цівці був шріт ч. 00, котрий він однак не вистрілив.

Прокуратор умотивував обжаловане і найшов переступлення конечної оборони вже в тім, що лісничий не зробив ужитку наперед зі шроту.

Доктор Обергумер хотів підійти до барона, щоби висказати свої жалі по причині несподіваного звороту розправи, однак барон не допустив до сего рукою руки. Німий, задуманий та блідий як смерть сидів на кріслі. Ні-

мий остав також оборонець. Антін глядів пригноблений на землю. Вестель зрозумів в цілі розправи стілько, що заявив докторови півголосом:

— Починає бути погано.

Доктор Обергумер подав ся назад на лаву сівідків, щоби заспідити собі відповіді.

Добру годину тривала нарада; відтак явився сенат опять і оголосив вирок, що засуджує Вестеля на шість місяців тяжкої вязниці та сейчас увязнює его. Що до лісничого Антона суд призначав конечність оборони, котру однак він переступив, уживаючи вибухової кулю і наслідком того засудив обжалованого за злочин ущодження тіла на кару десятьох місяців тяжкої вязниці.

— Майже цілий рік! — крикнув лісничий в розпушці.

Барона повідомлено, що против него зараджується слідство, однак з поминенем слідчої вязниці.

Неначе приголомшений поник барон і блідий вийшов непевною ходою із сьвятині справедливості.

Доктор Обергумер опустив судовий будинок вже передше, щоби не стрінутися з дідичом. І він був заскочений несподіваним вислідом судової розправи. Особливо ж тривожило его заряджене против барона карного слідства, котре з причини очевидної намови до злочину може скінчити ся ще більшою карою, чим єї одержав лісничий Антін. Лікар — так міркував собі Кастуль, вертаючи домів — сповівив свій обов'язок совістно, так само фаховий зна

ним є дальший наслідок того самаританського діла супротив Вестеля.

Коли вже на другий день приніс слуга із замку лист, доктор Обергумер догадував ся єго змісту і зовсім тим не здивував ся, що дідич відклікав свій дозвіл на лови і заявив, що зрікає ся дальших зносин з молодим лікарем. Незвичайно чесний лист був написаний рукою Міці а мав знаменний підпис барона. Довго глядів Кастуль на гарні рядки. Як мріка розвіялися молодечі мрії...

Шість тижнів пізніше мешканці Зедорфу ставали гуртками і шептали про новину, що „дивного пана із замку“ засудили за намову до злочину тяжкого ущодження тіла на рік тяжкої вязниці.

Хто був би чогось подібного надіяв ся! Кастуль блукав ся в гірській самотині по всіх усюдах, пригноблений тою страшною для него подією; він боявся стикатися з людьми і був рад, що саме в тім часі ніхто не домагався єго лікарської помочі.

Аж одної днини мати зажадала лікаря і сина в одній особі. Сердечна, старенька мати занедужала і напирала ся конче, щоби доглядав і лічив єї власний син, хотій батько не хотів про се знати. Відкіль син став на власних ногах і батько відділив єго від рідної хати, довіре до єго лікарської штуки не зросло ані на волос. Як же мати попала в слабість, старий Обергумер заявив: „Хочби й всі присягали на молоду скриньку з ліками, я їй не вірю! Звичнений в науках чоловік не знає нічого, а Кастуль був за дурний до хлопець ро-

гент консулярний заявив, що Японці не знали, що „Решітельний“ вже розбросаний.

То само бюро доносить також в Чіфу: „Росийскі кружељаки „Аскольд“ і „Новік“ разом з двома контрторпедовцями запалили до порту в Цінгтав“. Єсть се портове місто в німецькій кольонії Кіаочу на далекім Всході. Нема сумніву, що й тоді чотири кораблі, які запалили до німецького порту, мимо всеї симпатії німецького цісаря для Росії і єї царя, будуть також розброєні.

Одже після цих всіх вістей річ предста-
вляє ся остаточно так: Росийська фльота про-
бувала втечі; японська її прихопила і розпо-
чала ся битва. Чи під час тої битви Японці пе-
реломили росийську боєву лінію, значить ся,
роздири фльоту на дві часті, чи она розбігла
ся сама, годі знати; то здається лиш бути пе-
вию річию, що одна єї части звернула до
Порт Артура а друга пустилась втікати куди,
могла. „Решітельний“ втік до порту в Чіфу,
„Аскольд“ і „Новик“ з двома контрторпедов-
цями скоронили ся до Цінгтав, а „Боян“ або
також вернув до Порт Артура, або Японці його
роздири. Що стало ся з прочими кораблями,
годі знати. Чи они втекли? Може бути; але
їй то може бути, що їх десь прихопила япон-
ська фльота і знищила. Незадовго почусемо, що
стало ся.

Н о в и н к и

Львів дні 12-го серпня 1904.

— у є. є. митрополита Шептицкого була
мимувшого тиждня депутатія руских священиків

бліво не могли нажалувати ся різник, пекар і крамар на втрату зарібку, а коли раз почали нарікати, не трудно було їм погадати про причину виїзду. Хто перший кинув єю гадку в гостинніці, не знати, але всі сільські достойники думали однаково, що лише молодий доктор винен тій тяжкій страті. Показалося, що доктор Обергумер не „вдав ся“, що його приїзд до рідного села зовсім не був благословенством, старий лікар зовсім вистарчав і справді буде лішче, коли парень забере ся назад до міста, бо для села і гір він зовсім незданий. Правдивого барона всадити до криміналу — се нечуване! А прогноз його із села молодий доктор, ніхто інший. Хто направить шкоду, хто віддасть страту? Добре мав старий Обергумер, що не хотів про „зваженого“ хлопчика нічого знати і тому сковав від него свою руку! Тут виразно пізнати дочусг божий. Все настає містъ, коли хтось відвергає ся від „духовних наук“, а із „зваженого“ чоловіка ічо не буде путнього. Нема благословенства. Така була в селі думка, а в гостинніці Кероля цілими днями не говорили ні про що більше.

Доктор Обергумер пізнавав настрий людей по їх поведінку, та найвиразніше показав пе-кар своє негодовання, виповівши опять помеш-каве. Кастуль лишив ся без даху, бо в цілім селі нема іншої кватири. А хоч би й була, то він би не дістав, бо настрий занадто ворожий против него яко шкідника для цілого села. Без даху, незабаром і без пациентів.. Годі не бачити, що вороги нависне кличуть тепер опять старого лікаря, щоби молодий лікар ви-разніше відчув їх негодоване.

В тих днях пригноблення, які доктор Обергумер мусів проживати, не маючи змоги нітрохи змінити свою недолю, велів Гохляйтнер під скалою, звістний суперека, приклікати свого, так сказати б, прибічного лікаря, і Кастьуль був рад, що має взагалі якесь заняття.

Гохляйтнер сидів вдоволений при фляші червоного і курив свою люльочку, коли наспів доктор Обергумер, вігрітій стрімкою ходою. Селянин повітав лікаря в усмішкою і зараз

ского, скочив 16-літній хлопець, Гуців, з поду на ніж стічкарні так нещасливо, що тяжко покалічився в ліву ногу. — В Лахівцях, богословського повіта, убив грім селянина Івана Гавришка. — В Княгиничах, рогатинського повіта, убився з неосторожності Просіф Сташевський в часі польовання на качки. — В Єзуполі, станиславівського повіта, повісився в стайні 32-літній селянин І. Ставицький. — В Шоробурах, стрийського повіта, повісилася в лісі селянка Гануська Левицка.

— **Вибух в фабриці штучних огнів.** О б
кільометрів від італіанського міста Барі стояла на
горі фабрика штучних огнів, зłożена з двох вели-
ких веж, з яких одна служила за робітню, а
друга за склад. Фабрика є власністю Якова
Воркаро, котрий перед 3 роками утратив в наслі-
док вибуху жінку і троє дітей. Сими днями роз-
дав ся нараз оглушуючий гук і лоскіт і обі вежі
на горі вилетіли у воздух. Люди з усіх сторін по-
спішили на ратунок, візвано з міста вояків і при
їх помочи добуто з під розвалін двох робітників
ранених смертельно, а трох убитих. Властителя
фабрики, котрий під час вибуху був в Барі, ареш-
товано.

Напад на поїзд. В поїзді поспішнім, котрий що вечера від'їзджає з Чікаго до Сант-Люї, б'я мужчин, що ухали в однім з передлів, убралися по дорозі в маски і з револьверами в руках вийшли до вагонів, де по черзі жадали від всіх пасажирів видачі готівки і дорогоцінностій. Ніхто не міг ставити опору, а розбішки зібралися около З тисячів доларів і много дорогоцінностій, потягнули за алермову линву і коли поїзд станув поїздкали в пітьмі нічній.

— **Огонь на гостинци.** Передчера вийхав пізним вже вечером зі Львова до Камінки струмінь Герпі Коль з набором для камінцевих крамниць вартості 800 зр. За селом Малеховом повстав з незнаної причини па фірі оговь і в коротці знищив весь набір. Коні ледво удається відіряти від воза. На місце катастрофи приїхали „Соколи“ з Малехова і Ляшок. Найбільше згоріло книжок і приборів шкільних бо за суму 150 зр.

Лікар хотів вже вибухнути обуренем, але Гохлайтнер заповів, що за відвідини заплатить на всякий случай.

— Чого хочеш від мене, Гохляйтнер? —
спитав Кастиль.
— Трохи побалакати з тобою, докторе!
Кастиль не міг здергати ся від съмку.
Кликати лікаря за гроші на балаканку, се
справдішна марнотратність; не дуже потішна для
лікаря та его штуки, але все дивна як на се-
лявина. До того Гохляйтнер его найдорожчий
пациєнт а принайменше „партия“, що все пла-
тить зарах і то потішно.

Гохляйтнер розпочав зарахування в пітомий собі спосіб дорогу разомову.

— Доктор, чи ти совістно і честно, по праву і обов'язку візнявав в ділі Вестля та вистрілу Антона?

— Очевидно, се-ж було моїм обовязком яко лікаря!

- І тому ціле гніздо засудили?
- Так!
- І дідич тому забрав ся?
- На жаль так!
- А тепер піде селя против тебе бунт.

— А тепер ще село против тебе бунтує ся!
— А хоч би!

— Я так бачу! Пекар викидає тебе з хати!

— Виповід помешканя.
— То найбільший дурак!
Кастуль здергався від притягнення

— Знаєш, докторе, подобаєш ся мені до біса! Лепский з тебе зух! Здоров, острий, силь-

— але... яскраво в 1880-х! Одарю, обстри, смішний, розуміш свєте діло, лиш грошуй не маеш! А звісно — кажуть: „Хто нічого не має, той

дурак!“ Але з тебе славний віймок! Тепер слухай, докторе! Коли всі так на тобі їздять, я наперекір стану тобі в підмозі. Я, Гохлгейтнер

під скалою, мужик, що щось значить, а не якийсь бідак, наемник або зарібник. І кажу тобі ось-що: вицовіш тепер пекареви цільй дім!

Кастуль скопився здивований з місця і
глянув на мужика з найбільшим недовірем.

— Я? —

xlv

Опущений стоять замок із запертими віконицями. Пані забралися, не розіпрашавшись словом, порожня стоять відля.

Селяни замітили виїзд що йно тоді, коли служба вибирала ся з пакунками, як казала, раз на все. Тепер почулися в селі голоси, що той виїзд для селян — велика шкода. Особ

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекція залізниць Державних оповіщує: Північно-німецький рух товарний з Галичиною і Буковиною. З днем 1 серпня 1904, евентуально на випадок примінення додаткової тарифи з днем 1 вересня 1904 входить в житі додаток XVII. до тарифів, части II. зовнішніх.

— Австро-Угорсько-російський рух по-границі. Від 1 серпня 1904 входить в житі I. додаток до тарифів, части II., зовнішніх з днем 1 січня 1904 для звичайних посилок з Австро-Угорщини до Росії.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 12 серпня. Є. Вел. Цісар вийде відторк, дні 16 с. м., рано з Ішль до Маріенбаду і стане там в полудні. Дні 16 вечером відбудеться обід у короля Едуарда. Дні 17 рано Цісар пойде до Карльсбаду і того самого дня вернеться до Ішль.

Маріенбад 12 серпня. Король Едуард англійський приїхав тут вчера по полудні. На двері не було ніяких офіційальних повітань. Король самоїздом поїхав до міста.

Лондон 12 серпня. В палаці лордів заявили міністер справ загорянських, що правительство англійське зовсім не годить ся на погляди Росії, мов би ведучі війну держави мали право затоплювати неутральні кораблі, ведучі контрабанду. (Оплески). Затоплене англійського пароха «Knight Commandeur» єсть супротив міжнародного права несправедливе і бесідник гадає, що подібний случай більше не повториться. Міністер має надію, що по докладнім роз-

судженню справи можна буде довести до справедливої умови в сій справі.

Константинополь 12 серпня. У відповіді на жадання Сполучених Держав зложила нині Порта письменне увірене, що дасть Сполученим Державам жадану сatisfaction. Хоч то увірене уважають за недостаточне, мимо того думають, що конфлікт закінчиться в мирній дорозі в дусі жадань Сполучених Держав. В виду всіляких чуток заявляє тутешнє американське посольство, що жадання Сполучених Держав зовсім не стоять в звязку з вірменською справою.

Петербург 12 серпня. Цариця привела ніні на світ сина.

НАДІСЛАНЕ.

Г а л я з в к ц и й н а

Львів, пасажик Миколаша

приймає всік предмети вартістіні, як дорогоцінності, обставу, оружия, дивини, фортепіано і взагалі діла штуки і старинності.

Вистава отворена цілій день від 9-тої години рано до 7½, вечером.

Вступ вільний.

Ліцензії два рази тижденно, в понеділок і в четвер.

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовенство, що Міський музей у Львові купує і дає найвищі ціни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекція промислового музея.

— А то як?

— Слухай, докторе! Той дім надежить до мене! А я зроблю, що дім буде записаний на тебе як левіти за твої труди і заходи.

Кастуль поправив левіти на „дезервіт“ себ-то заслуженому.

— Всьо риба; на чужі слова я не дуже уважаю! Отже завтра їдемо оба до нотаря, кошти я плачу, і потім вже ти пан! Але передовсім мусиш мені приречи на руку і на слово, що пекаря, того дурня, викинеш безпощадно на улику!

— Алех, Гохляйтнер! Такого дарунку я не можу приняти. То за богато!

— Пане доктор, може би ви були ласкаві мовчати!

— Гохляйтнер, не розпускай широко писка! Ти знаєш, я вмію бути більшим бруском як десять таких хлопів!

Мужик ясно вівся вдоволений; сто потіх мав з доктора.

— А потім як я можу викидати пекаря! Де той чоловік подіє ся із своєю пекарнею? Стратить основу цілого свого життя!

— Він тебе не пітав ся, де ти подієш ся. Я кажу: нехай дурень гибає!

— Ні, Гохляйтнер, до мести я не приступлю!

Селянин обвів чесного доктора глумливим оком. По хвилі сказав:

— З тебе мужчина раз! Якраз таким мені подобаєш ся! Отже сталося, я записую тобі мій дім в Зедорфі! Вішовіш відтак пекареви, мусить скрутитись і скавліти. Аж як пізнає, що він пропав, що нема для него ратунку, тоді можна его лишити. Але як би відтак раз щось до чого, тоді з ним амінь, ані на него дивитися ся!

— Твого дарунку я не можу приняти. Ти мені нічого не винен, платив все відразу і добре. Я не можу поки-що нічим відвдячити ся, годі! Що скажуть на то люди, як лишилося ся!

— Докторе, з тебе розумна людина, зле все таки замало знаєш людей! Маш дім, стой твердо на власних ногах, що йно тоді ти

щось значиш. У нас вже так, а не інакше. Можуть говорити, верати богато, аж їм писки від одного уха до другого порозявлюють ся. Чим більше, тим ліпше! Побачиш! Я хочу, щоби тобі було добре. А впрочім інакше не можна, мусиш мати власний дім!

— Алех опамятай ся, Гохляйтнер! Маш спадкоємців, людій з правами до твоого добра!

— Нікого не маю! Я вдовець, без дітей, можу дарувати, що хочу. Що кому до мене!

— Годі, за богато!

Гохляйтнер став сердити ся, але Кастуль обставав при своїм. Довго оба спорили, аж вкінці прийшло до умови, що Кастуль купує дім пекаря за дуже низьку ціну з застереженiem, що заплата має наступити аж по десяткох роках, а тимчасом користується необмеженими правами. Як би до означеної речини не міг заплатити, то дім став назад власністю Гохляйтнера. Умову закропили вином.

На другий день бачили Зедорфяни, як богач Гохляйтнер взяв молодого доктора на влашту фіру і повіз его на долину.

Було се на Михайлі; на полях і в лісі стояла вже добра осінь. В домі пекаря хояжка позволяла собі на дотики і почала ремістувати, бо доктор якось не ладився опорожнити помешкання. Коли ж пригадала ему отверто, що завтра має винести ся, Кастуль замітив коротко, що нема чого слішитися. Під вечір явився сам пекар і з червоним лицем кинув ся просто до съвілиці доктора.

Рідко коли вив ся так верховинець немов вуж, як тепер стревожений та захурений пекар. Положив чиновну належність на столі Кастуля і благав его о ласку, щоби міг дальнє лишитися, бо інакше він пропав.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важкий від 15 червня 1904.

посл.	особ.	Приходять до Львова
В ДЕНЬ		
6:00	З Krakova	
6:10	Іцкан, Делятина, Чорткова	
7:30	Рави рускої, Сокала	
7:40	Підволосіч, Бродів	
7:45	Лавочного, Хирова, Калуша	
8:00	Самбора, Хирова	
8:10	Станіславова, Жидачева, Потутор	
8:20	Новорова	
8:55	Кракова	
10:02	Стрия, Борислава	
10:20	Ряшева, Любачева	
11:25	Коломиї, Жидачева, Потутор	
1:10	Лавочного, Калуша, Хирова	
1:30	Кракова	
1:40	Іцкан, Калуша, Чорткова	
2:30	Підволосіч, Бродів, Гусятина	
4:35	Стрия, Хирова, Тухлі	
4:45	Яворова	
5:03	Бельця, Сокала	
5:30	Підволосіч, Бродів	
5:40	Кракова	
5:50	Іцкан, Жидачева	
В НОЧІ		
8:40	З Krakova	
9:10	Іцкан, Чорткова, Потутор	
9:50	Кракова	
10:00	Самбора, Хирова	
10:20	Підволосіч, Бродів	
10:40	Лавочного, Хирова, Калуша	
12:20	Іцкан	
2:31	Кракова	
3:25	Тернополя, Гришалова.	

посл.	особ.	Відходять зі Львова
В ДЕНЬ		
6:20	До Іцкан, Жидачева, Потутор	
6:30	Підволосіч, Бродів, Чорткова	
6:45	Лавочного, Борислава	
6:50	Новорова	
8:25	Кракова	
8:35	Кракова	
9:10	Лавочного, Хирова, Калуша	
9:25	Самбора, Хирова	
10:35	Тернополя, Потутор	
10:45	Черновець, Делятина	
10:50	Бельця, Сокала, Любачева	
1:55	Підволосіч, Бродів	
2:45	Іцкан, Потутор, Чорткова	
2:55	Кракова	
3:05	Стрия, Хирова, Тухлі	
3:30	Ряшева, Любачева, Хирова	
3:40	Самбора, Хирова	
5:48	Яворова	
5:55	Коломиї, Жидачева	
В НОЧІ		
6:20	До Krakova	
6:40	Лавочного, Хирова, Калуша	
7:05	Рави рускої, Сокала	
9:00	Підволосіч, Бродів	
10:05	Перемишля, Хирова	
10:42	Іцкан, Заліщиць, Делятина	
10:55	Кракова	
11:00	Підволосіч, Бродів, Заліщиць	
11:05	Стрия	
12:45	Рави рускої, Любачева (кождой неділі)	
2:51	Кракова	
4:10	Іцкан, Чорткова	

ЗАМІТКА. Пора пічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середньо-европейський від львівського о 36 мін. В місті видають білети їади: Агенція Ст. Соколовського в пасажі Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всікні інші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їади і т. п. бюро інформаційне ц. к. залізниць державних (ул. Красіцьких ч. 5 в подвір'ю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в съвіта від 9—12).

— О Г О Л О Ш Е Н Я. —

НАВОЗИ ШТУЧНІ

поручав Перше галицьке Товариство Акційне
для промислу хемічного
(давніше Спілка командитова Юлія Ванга)
у львові, ул. Костюшка ч. 10. — ВИРОБИ ВЛАСНІ.

Агентия днівників
Ст. Симоновського
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — приймає

пренумерату і оголошення до всіх днівників краївих і за-
граничних. В тій агентії на-
ходиться також головний склад і експедиція „Варшав-
ського Тижневника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Газети Львівської“
може приймати оголошення виключно лише та агентія.



МИЛО ШІХТА



„Олень“

Знаки охоронні

„Ключ“

Найліпше, най-
видатніше,
а тим самим
найдешевше
мило без всяких
шкідних
домішок.



Всюди до набуття.

Купуючих просить ся о звернені уваги на напис:
„ШІХТ“, що єсть на кождій штуці мила, як
також на один з наведених охоронних знаків.

МІД знаменитий,
десертовий,
шурбажний, в власної
пачки 5 кілгр. лише 6 корон
італіо. Вода медова найліпше
средство на лиці. Даром бро-
шурку д-ра Десельського о меді
карто перечитати, жадайте!

КОРІНЕВИЧ, ем. уч. Іванчани.

Дуже величавий
образ композитний
представляючий

ПРИЧАСТЬ
малярів артистом Єзерським
в природних красках.
Величина образа 55×65 цтм.
Набута можна у

Антона Хойнацького

Обезпечайте будинки, движимости, збіже і пашу

против отнівих шкід

в одинокім рускім Товаристві асекураційнім

„ДНІСТЕР“

ТОВАРИСТВО ДНІСТЕР опирає ся на взаємності членів, то значить звертає членам щерічну чисту надважку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 К т. в. 8%.

Шкоди ліквідує ДНІСТЕР скоро при участі місцевих членів і делегатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНІСТЕР відшкодувань на суму 4,161.669 К.

Фонди ДНІСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1,013,691 К і уміщені в пупілярних цінних паперах.

АГЕНЦІЇ ДНІСТРА находяться у всіх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНІСТЕР уділяє агенції господарям, де єще на більший округ нема агенції. Агенти заробили вже 537.815 К провізії.

НА ЖИТЕ треба обезпечати ся через ДНІСТЕР в Товаристві краківськім; власну провізію від таких обезпеченів діє ДНІСТЕР на рускі добродійні цілі; тому на жите обезпечайтесь тілько через ДНІСТЕР.

Товариство взаємних обезpieczeń „ДНІСТЕР“
у Львові, Рипок 10, в домі „Просвіти“.



ПОЛІСИ „ДНІСТРА“ приймає при позичках Банк краївий і каса ощадності.